

[Grønning.]

i Sverige ligger mellem 15 og 16 Kr., og ogsaa den svenske Mælkeriproduktion reguleres. Hvorledes? Gennem Prisen paa Oliekager. Hvis vi kunde enes om her i Rigsdagen at gennemføre tilsvarende Foranstaltninger, saa giver jeg det ærede Medlem Hr. Clausager Ret i, at saa var der maaske andre Ordninger, som vi lettere kunde kvittere. Men vi maa have den store, den afgørende Regulator, som en Regulering af Raastofferne er, nemlig de Raastoffer, som vi maa hente udefra til Forøgelse af Produktionen.

Jeg vil dernæst vende mig til den højtærede Landbrugsminister, som i sin Tale kom ind paa et Svar paa de Bemærkninger, jeg har fremsat under Finanslovdebatten. Ministerens Redegørelse gik kort ud paa, at efter Ministerens Opfattelse havde Stigningen i Ejendomsskatterne, som den fandt Sted under Højkonjunkturen, i nogen Grad formindsket Gældsstiftelsen i denne Periode, hvorimod Stigningen i disse Skatter under nedadgaende Konjunktur naturligvis ikke havde denne Virkning. Det forekommer mig, at denne Udtalelse af Landbrugsministeren, som staar paa Sp. 919, er af meget betydelig Interesse. Om Ejendomsskatterne under Krigstidens Højkonjunktur havde den Indflydelse, som Ministeren hævder, er maaske nok tvivlsomt — Meningerne herom er i hvert Fald meget delte —, men der kan ikke være Tvivl om, at Ministeren har Ret i den sidste Paastand, at under en nedadgaende Konjunktur har Ejendomsskatterne ikke nogen gældsbe-grænsende Virkning. Kun synes jeg aldrig før jeg har hørt den Erkendelse fra den højtærede Minister eller fra de Partier, som støtter Regeringen. Det forekommer mig, at med denne Erkendelse er hele det spinke og problematiske Grundlag for Op-retholdelsen af disse Ejendomsskatter under en aarelang Krise simpelt hen bortfaldet. Thi ingen vil dog mene, at der kan være den mindste Smule Rimelighed i at opret-holde en Skatteudskrivning af den Art i 7 lange Kriseaar blot med den Begrundelse, at det under en eventuel Højkonjunktur, som maaske kan indtræde om en Menneske-alder, maaske senere, vil være ønskeligt gennem Skatteudskrivning at begrænse en eventuel Gældsstiftelse.

Ogsaa Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, har i sin Svartale fremsat Udtalelser vedrørende Ejendomsbeskatningen. Det ærede Medlem finder det mærkeligt, at min Opstilling over Slutresultatet af de forskellige Landbrugs-ejendommers Virksomhed viser, at Netto-overskud, tillagt Driftslederløn, udviser negative Tal for det større Landbrug og positive for Gaardmands- og Husmandsbrug, til Trods for at det større Landbrug har haft den bedste Forrentningsprocent. Her er ikke noget som helst mærkeligt. Den tilsyneladende Uoverensstemmelse beror paa, at Arbejds- og Driftslederlønnen i det mindre Landbrug udgør en forholdsvis større Part paa Regnskabet end selve Rentebeløbet, og selv om Forrentningen i det mindre Landbrug kun er 1 pCt. mod 2½ i de større Brug, bliver Slutresultatet dog det, som jeg har anført, at Familiens opnaaede Arbejdsfortjeneste er for et Husmandsbrug 1 018 Kr., for et Gaardmandsbrug 1 084 Kr. og for det større Landbrug ÷ 1 521 Kr. pr. Ejendom.

Det ærede Medlem forsøger nu at kaste er formildende Skær over disse pauvre Driftsresultater ved at sige, at et Landbrug ikke blot er en Produktionsenhed, men ogsaa en Forbrugerenhed. Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem, at man ikke kan tillægge disse filosofiske Betragtninger alt for stor Værdi, naar Forholdet er dette, at man gennem Skattelovgivningen har tortureret Produktionen saaledes, at der intet Forbrug bliver tilbage for Ejeren selv af denne Produktion.

Det, der under denne Diskussion er fastslaaet vedrørende Landbrugets Ejendomsskatter, er dette, hvad jeg nævnte i mit første Indlæg, at Landbruget i intet Aar siden 1930 har kunnet afholde Ejendomsskatterne af det normale Driftsudbytte, men har maattet dække Skatterne enten ved Gældsstiftelse eller ogsaa ved Indgreb i Ejendommens Kapital. Jeg er meget tilfreds med, at det er det, der bliver tilbage af denne Diskussion, for det er — navnlig naar man ser hen til den højtærede Landbrugsministers sidste Udtalelse, der viser, at der ingen Begrundelse har været for at opretholde disse Ejendomsskatter — tilstrækkeligt karakteriserende for Regerin-gens Landbrugspolitik i Kriseaarene.